

[Alfred Jensen.]

mod den ængstelse, der i mangfoldige tilfælde afholder arbejdspladsernes folk fra at kræve deres ret eller påtale overgreb fra arbejdsgiverens side, men det er ikke desto mindre en meget udbredt foreteelse. Den er selvsagt mere udbredt i en periode med omfattende arbejdsløshed, end når beskæftigelsesforholdene er relativt gode.

Forfølgelse i almindelighed af arbejdere, der står fast på de overenskomstmæssige rettigheder eller fagforeningernes beslutninger, hører faktisk til dagens orden på arbejdspladsen. Det drejer sig både om udelukkelse fra det bedste arbejde og om afskedigelse, ja, endog om forfølgelse fra arbejdsplads til arbejdsplads ved hjælp af sorte lister eller lignende. Alt dette er særdeles velkendt af dem, der kender forholdene på arbejdspladserne så at sige fra neden af.

Uden at forklejne den indsats, der er gjort af fagforeningerne og arbejderne for at sikre arbejderne mod disse overgreb, må det ses i øjenene, at den fyldestgørende beskyttelse, der tales om i konventionen, ikke er tilstede. Det er derfor rimeligt, at denne side af sagen tages op til behandling nu, medens folkettinget behandler konventionen og er indstillet på at godkende den. Det vil nemlig være meningsløst, hvis konventionen godkendes, uden at der samtidig træffes andre foranstaltninger til beskyttelse af retten til at organisere sig og til at afslutte kollektive overenskomster end dem, der allerede findes.

I konventionen er det forudset, at særlige foranstaltninger må træffes fra statens side for at sikre gennemførelsen af retten til at organisere sig. I artiklerne 3 og 4 er der nævnt forhold, der under hensyntagen til de enkelte landes betingelser gør særlige foranstaltninger nødvendige. Til sikring af fagforeningsretten vil det i vort land være nødvendigt at træffe foranstaltninger, der sikrer efterlevelse af de elementære rettigheder, der er så nødvendige for arbejdere, funktionærer og tjenestemænd. Jeg skal der-

for på kommunisternes vegne foreslå, at der fastsættes straf for dem, der krænker eller tilsidesætter de rettigheder, der er nævnt i konventionen, og vi foreslår, at denne hjemmel tilvejebringes ved vedtagelse af en særlig lov.

Vort lovforslag er let overskueligt; det indeholder kun 5 paragraffer. Lovens titel foreslås at blive: lov om sikring af retten til at organisere sig og føre kollektive forhandlinger. Ordlyden er taget direkte fra konventionen af 1949. Hvis nogen synes, den lyder lidt mindre heldig, er det ikke forslagsstillerne, der kan rettes bebrejdelser imod; de må rettes imod dem, der har forfattet konventionens titel, eller måske mod dem, der har oversat den.

Netop fordi dette lovforslag har tilknytning til arbejdskonferencens konvention, har vi i høj grad fulgt den tekst, der findes i konventionen; tilføjelser og afrundinger har dog været nødvendige.

I § 1 er retten til at organisere sig og til at føre kollektive forhandlinger fastslået. Her er ikke alene nævnt arbejdere, men også funktionærer og tjenestemænd. Det kan indvendes, at funktionærernes foreningsret er fastslået i funktionærloven og derfor ikke behøver at medtages i dette forslag. Vi finder imidlertid, at det for klarhedens og overskuelighedens skyld er fordelagtigt, at bestemmelser om retten til faglig organisering og til beskyttelse af denne ret samles i een lov. Af denne grund har vi også medtaget tjenestemændene, og hermed er da de tre hovedgrupper, som må siges at arbejde for løn, omfattet af loven.

§ 2 svarer i sit indhold til konventionens afsnit a) i artikel 1, stk. 2. Den siger, at det under strafansvar er forbudt at gøre beskæftigelse betinget af, at den beskæftigede enten ikke indtræder i en fagforening, eller hvis han skulle være medlem, udtræder af denne. Paragraffens tekst taler jo for sig selv.

§ 3 svarer i sit indhold til afsnit b) i artikel 1, stk. 2. Den siger, at det under strafansvar er forbudt at afskedige eller på an-